

• ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ •



ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

• ΕΦΗΜΕΡΙΣ •

Γ. Μορ

SORESCO ZINCO

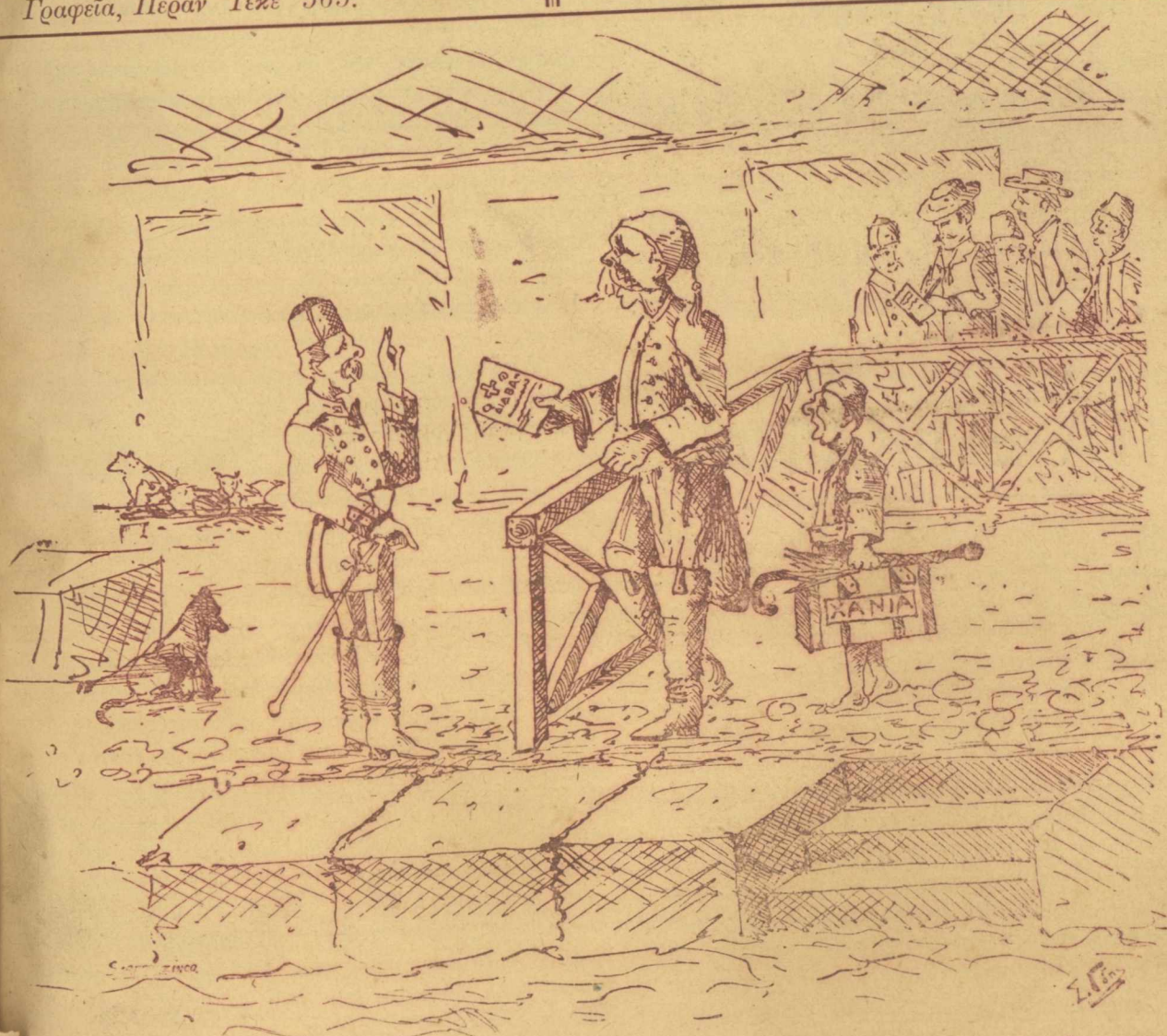
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Θ. ΜΠΕΝΑΣ

Γραφεία, Πέραν Τεκέ 565.

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20.



SORESCO ZINCO

Σ. Γ. Μορ

— Ὀλίμς, ἀπὸ τὴν Ἄν. Ρορμυλία καὶ τὴ Βοσνία δεχοῦμαστε πασαπόρι ... ἀπ' τὴν Κρήτη ὁμοῦς
πρέλει νὰ ἔμῃ τσικρό . . . Ὀλίμς ντεντί, ὀλμααίς!

Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Έτησία ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
" " ταῖς Ἐπαρχίαις	"	40
" " τῶ Ἐξωτερικῶ	φρ.	10
Ἐξάμηρος ,, Κωνσταντινουπόλει	γρ.	15
" " ταῖς Ἐπαρχίαις	"	20
" " τῶ Ἐξωτερικῶ	φρ.	5

Ἡ συνδρομὴ προπληρώνεται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Επίκαιρα.	
Ἡμερολόγιον Ποιητοῦ	ΑΡΤΑ
Γράμμα τοῦ Σεβδαλή.	Α.
Τὸ Συλλαλητήριον τῶν Σκύλων. (Ακολούθησιν).	Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΥ
Στίχοι Ἀρχαῖοι.	ΟΜΗΡΟΥ ΜΠΕΚΕ
Μπακάλης-ποιητής.	
Πενιές, Απαντήσεις, Ἀστεῖα, Γνώμαι, Ἀλληλο- γραφία, Γελοιογραφία.	

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Εφέτος ὁ χορὸς τῶν Κυριῶν ἐγένετο μετ' ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος. Ὅλοι οἱ τὰ πρῶτα φέροντες παρ' ἡμῖν καὶ ταῖς ξέναις παροικίαις ἐτίμησαν τὴν ὡραιότεραν ἐσπερίδα, ποῦ γίνεται εἰς τὴν πόλιν μας. Αἱ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες ἔλαμπον ἀπὸ εὐμορφιῶν καὶ αἰ πολυτελεῖς ἀμφιέσεις τὴν ἔδιδον ἰδιαιτέραν ὄπως αἶγλην εἰς τὴν κομῆν καὶ πλουσίως διεσκευασμένην αἶθουσαν. Οἱ στρόβιλοι, ὁ βασιλεὺς τῶν χορῶν, ἐχορευθήσαν μετ' ἁρίων καὶ ἔκαμαν τὰς μεταξίνας ἐσθῆτας τῶν κυριῶν καὶ τὰς οὐράς τῶν φράκων τῶν κυριῶν νὰ λαμβάνουν ὀριζόντιον διεύθυνσιν. Ἡ ἐσπερὶς ὁμως ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐθυμίας ὅταν κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἤρχισεν τὸ κοιτιγόν, τὸ ὁποῖον τεχνικώτατα διεύθυνον οἱ κ. κ. Λέον Ζαρίφης καὶ Στέφ. Εὐγενίδης. Ὁ χορὸς ἐτελείωσε περὶ τὴν

τρίτην πρωΐνην καὶ ὅλοι ἀνεχώρησαν καταμαγευμένοι.

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Γ. Ἀποστολίδου ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ δραματικοῦ ἀγώνος τοῦ συλλόγου. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἐστάλησαν τρία ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἀξιότιμος κριτικὴ ἐπιτροπὴ δὲν ταῦτα ἐβράβευσε κανένα. Καὶ ὁμως διὰ τὰ ἀνάξια βραβείων ἔργα ὁ κ. Ἀποστολίδης, γνωστὸς ἤδη εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον δι' ἀτυχεστάτης κριτικῆς του περὶ τοῦ « Ὀνειροῦ τοῦ Γιαννίρη » ἐκράτησεν ὀλόκληρον ὄραν τὸ ἀκροατήριόν του, ἀναφῶρων περὶ διαγωνισμῶν καὶ τῶν σχετικῶν αὐτοῖς, γνώμας, τὰς ὁποίας ἤδη πολλοὶ προγενέστεροὶ του χιλιᾶκις ἀνεγνώσαν ἐν Ἀθήναις, εἰς τοὺς Βουτσιναιῶς, Παντεληδείους καὶ λοιποὺς διαγωνισμοὺς. Ἐπεξετάθη φορτωτικώτατα ἐπὶ τοῦ πρώτου ἔργου, τοῦ τὸσον ἐκτρομακτικοῦ, τοῦ τὸσον ἀηδοῦ, ὥς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἱεροσύλων στίχων, τοὺς ὁποίους μὲς ἀνεγνώσε. Τὰ δὲ ἄλλα δύο ἔλαβον τὸσον ἐπαίνους, ὥστε ἀποροῦμεν πῶς ἓνα τούτων δὲν ἔλαβε τὸ βραβεῖον. Τὰ προτερήματα — πῶς νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ἔχει προτερήματα; — τὰ ὁποία μᾶς ἐξέθεσεν ὁ κ. Ἀποστολίδης, τοῦ δευτέρου « Τῆς τιμῆς τοῦ ψαριανοῦ » εἶναι τὸσον πολλά, ὥστε ἡδύνατο νὰ λάβῃ ὄχι μόνον τὸ πενιχρὸν βραβεῖον τοῦ Συλλόγου, τὸ ὁποῖον πρὸς ἐνθάδρονταιν τουλάχιστον ἔπρεπε κάποιον νὰ δοθῇ ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ μεγάλον βραβεῖον Νόμπελ (!)

Ἀπέτυχον τὰ τρία σταλέντα εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἔργα, ἀλλ' ἀπέτυχε φαίνεται, καὶ ὁ Σύλλογος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης καὶ οἱ λοιποὶ ἐκλεγέντες ὡς μέλη τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς, ἦμπορεῖ νὰ ἔχουν πολὺς γνώσεις, ἐξέθεσεν ἤδη μερικὰς εἰς τὴν εἰσήγησίν του ὁ πρῶτος ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν φθάσει. Διὰ νὰ εἶναι τις κριτικὸς ἐκτὸς τῶν γνώσεων, ἔχει ἀνάγκην καὶ φιλολογικῆς μορφώσεως ἀριτίας, ἔχει ἀνάγκην παρατηρητικότητος καὶ κλαισθησίας. Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ κ. Χασιώτη, δὲν ἔλαβον μέρος λόγοι ἀξιοὶ τοῦ ἴνόματος εἶναι, διότι ἐκ τῶν προτέρων ἦτο γνωστὴ ἡ ἀνεπιτυχὴς ἐκλογὴ τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς. Τὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν ἔπρεπεν ὁ Σύλλογος νὰ ζητήσῃ ἔξω τοῦ περιβάλλοντός του, ἐὰν ἤθελε καὶ νὰ ἐπετύγχανεν ὁ διαγωνισμὸς καὶ νὰ πρηνουσιάζετο αὐτοὺς εἰς τὸ δημόσιον εὐπρόσωπον. Διότι ὁ γεραρὸς Σύλλογος κρύπτει εἰς τοὺς κόλπους του, εἴμεθα βέβαιον περὶ τούτου, μαργαρίτας τῆς ἐπιστήμης — ἱατροῦς, καθηγητάς, δικηγόρους, διδασκάλους — ἀλλὰ λόγιον ἀξιὸν τοῦ ὀνόματος, δυστυχῶς ὄχι δὲν κανένα.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΠΟΙΗΤΟΥ

20 Ἰουλίου.

Σὰς γράφω ἀπὸ τὸν πρῶτον σταθμὸν. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος ἀφ' ὅσα βλέπω. Ὁλος ὁ κόσμος πανηγυρίζει τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ συντάγματος. Βάρβαρος πλεον δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Ἡλλαξα ἰδέαν καὶ περὶ Κούρδων. Εἶναι φυλὴ εὐγενῆς, τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον, παρεξηγούσαμεν. Ὁ τύπος εἶναι ἐλεύθερος. Πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν μου. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πλεον ἡ τρομερὰ λογοκρισία.

23 Ἰουλίου.

Μετὰ τριῶν ἡμερῶν κοπιῶδες ταξεῖδι ἐφθασα ἐπὶ τέλος εἰς τὴν πρωτεύουσιν. Ἡ ἐντύπωσίς μου κακὴ, κακίστη. Ἦτο ἀργὰ καὶ ἔβρεχε. Θόρυβος τρομερὸς καὶ χιλιᾶδες ἀμάξια. Καμμία ὁμοιότητα δὲν ἔχει ἡ πόλις μετ' ὃν χωριὸν μας. Ὡς καὶ οἱ σκύλοι εἶναι διάφοροι ἐδῶ. Σὲ ἀπειλοῦν καὶ γανγίζου τρομερὰ. Μικροῦ ἐδέησε νὰ γίνω θῦμα ἀπροσεξίας. Ἐπάτησα ἓνα κοιμώμενον σκύλον, ὁ ὁποῖος ἐρρίφη κατ' ἐπάνω μου νὰ με κομματιάσῃ. Ἐγλύτωσα ὁμως. Φαίνεται ὅτι ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ ταράττη τις τοὺς κύκλους τῶν σκύλων. Εἶναι ἐθιμοτυπία τῆς πρωτεύουσῃς. Τὴν νύκτα ἡ πόλις φεγγαβολεῖ. Ἔχει μυριάδες φανάρια. Καὶ ὁμως μοῦ ἐφάνη περιόλπος καὶ μαύρη. Διὰ μέσου τῶν ἀναστατουμένων ὁδῶν τῆς ἀπὸ τοὺς τροχοδρομοὺς καὶ τὰς ἀμάξιας, ὁ μεταφέρων τὴν ἐλαφρὰν μου ἀποσκευὴν ἀχθοφόρος, με ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀδιέξοδον T*** ἔνθα εὔρον ἐν μικρῶν δωμάτων εἰς τὸ ἔκτον πάτωμα, ὑπὸ τὴν στέγην, ἀντὶ μικροῦ ἐνοικίου. Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἐτέθη εἰς κίνησιν. Δὲν εἶχον καιρὸν νὰ χάσω. Δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεπον αἱ οἰκονομίαι μου. Ἐξῆλθον πρὸς ἀναζήτησιν ἐκδότου διὰ τὸν τόμον τῶν ποιημάτων μου. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι μία ἑξαίρετος ὑποδοχὴ εἰς τοῦ ἐκδότου θὰ διαλύσῃ τὴν σκίαν τοῦ προαισθήματος, ὅπερ με κατέλαβεν αἴφνης. Ἡ νεότης ἀφίνει ἐαυτὴν εὐκολώτατα εἰς τὰς συγκινήσεις. Εἶναι ἀλήθεια ὁμως ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξεγείρεται γλήγορα τὸσον, ὅσον καὶ κάμπτεται.

27 Ἰουλίου.

Μετέβην εἰς τοῦ ἐκδότου Γ*** καὶ εἰς τοῦ Σ***, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εὐρίσκειτο εἰς τὸ κατάστημά του. Εἰς ἴσην τιμὴν θὰ προτιμήσω τὸν Γ***, λέγουσι πῶς ὁ Γ*** εἶναι σπουδαιότερος. Ἐὰν ὁμως ὁ Σ*** προσφέρῃ περισσότερα, θὰ τὸν προτιμήσω. Ὁ καθεὶς τὸ συμφέρον του κοιτᾷ.

Ὁ καιρὸς εἶναι ὡραῖος. Πλῆθος διαδηλωτῶν περνοῦν τοὺς δρόμους καὶ ζητωκραυγάζουν. Ἡ συναδέλφωσις τῶν διαφόρων λαῶν εἶναι πλήρης. Λόγοι

ἐκφωνοῦνται καθημερινῶς. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ προβάλω εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ προσφωνήσω κί ἐγὼ τὸ πλῆθος ἢ νὰ ἀπαγγείλω κανένα σοννέτδν. Ἄλλ' εὐρίσκομαι πλησίον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ φωνή μου, φύσει εἰθισμένη νὰ ἀνέρχεται πρὸς τὰ ὑψηλά, εἶναι ἀδύνατον νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ πλῆθους. Ἡ πόλις ἤρχισεν νὰ μοῦ φαίνεται ὀλιγώτερον ἄχαρις. Ἐπιστρέφον εἰς τὸ δωμάτιόν μου διεσταυρώθη ἐπὶ τῆς κλίμακος μετὰ ὡραίας νεάδιδος μελαγροινῆς. Ἡ καλλονὴ τῆς εἶναι ἔξοχος. Τὸ ὕψος τῆς ἄκακον καὶ γλυκί. Ἐνεθυμήθη τὸν Μούργεγ.

28 Ἰουλίου.

Ἐξηκολούθησα τὰ διαβήματά μου. Ὁ Ἰούλιος δὲν εἶναι εὖμενης μὴν διὰ τὰς ἐκδόσεις. Εἶναι ἐποχὴ τῶν ἔξοχων. Καὶ ἐδῶ ὁ κόσμος προτιμᾷ νὰ ἀπολαμβάνῃ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ ἔτους τὰς καλλονὰς τῆς ἔσοχῃς παρὰ νὰ ἀναγνώσῃ ποιήματα. Κόσμος, ἀλήθεια, παραδόξος. Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ ἐπισκεφθῶ μερικὰ ἄλλα καταστήματα. Αἱ ἐνεργεῖαι μου τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ἐγένοντο πλαδαρώτερα. Πρέπει νὰ τὰς ἀνανεώσω. Καὶ ἡ ἰδιοφυΐα διὰ νὰ γίνῃ γνωστὴ χρειάζονται ἐνεργεῖαι. Ἐντούτοις δὲν ἔχασα εἰς μίτην τὸν καιρὸν μου. Ἐγραφα δεκαοκτὼ σοννέτα, ἀφιερούμενα ὅλα εἰς τὴν θελκτικὴν μου γείτονα. Μία τοιαύτη ἀφιέρωσις τῆς ἀξίζει.

1 Ἀυγούστου.

Νίκη! εὔρον ξανὰν ἐκδότην. Θὰ ἀναγνώσῃ τὸ χειρόγραφόν μου. Μοῦ ἔδωκε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας συνέντευξιν πρὸς συμφωνίαν... Ἐπὶ τέλος!... Ὁμίλησε περὶ τριᾶκοντα λιρῶν.

Τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης μου εἶναι Ἐλένη. Γλυκύτατον ὄνομα! Θεῖον ὄνομα. Ἐνεθυμήθη τὴν Ἐλένην τοῦ Μενελάου. Ἦκουσα νὰ τὴν καλῇ ὁ θυρωρός... Δεσποινὶς Ἐλένη... Μία ἐπιστολὴ γιὰ σὰς. Μία ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν γηραιάν μητέρα τῆς ἀναμφιβόλως. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνήρχετο τὴν κλίμακα τετερίζουσα ἓνα τραγοῦδι. Τί θεσπεσία, τί γλυκεῖα φωνή!

5 Ἀυγούστου.

Σήμερον ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου κατὰ-κοπος καὶ θλιμμένος. Ἐπισκεφθῆν ὅλα τὰ ἐκδοτικὰ καταστήματα. Παντοῦ ἡ αὐτὴ ἀπάντησις.

— Ἡ ποιῆσις δὲν πουλιέται... ὁ γνωστὸς ποιητὴς Σ*** δὲν βλέπετε πλεον ὅτι δὲν γράφει ποιήματα;

Τί λοιπὸν ἡ Τέχνη μέλει νὰ ἀποθάνῃ; Μὲ καταλαμβάνει ἀπελπισμὸς. Τρέλλα. Μόνον εἰς τὸν ἔρωτά μου εὐρίσκω κάποιαν παρηγορίαν. Διότι τὴν ἀγαπῶ, περιπαθῶς τὴν ὡραίαν μελαγροινῆν. Εἶναι λουλούδι, ἔξυπνη ὡς καμμία ἄλλη, τιμωτάτη. Αὐτὸ μοῦ τὸ ἐπανάλαβε μυριάκις ὁ θυρωρός. Μίαν ἡμέραν ἐνφ τὴν συνήνησεν εἰς τὴν κλίμακα ἀφῆκε ἐπιχαρίτως νὰ πέρσ.]

τὸ μανδήλιόν της. Πρόθυμος ἐγὼ τῆς τὸ ἔδωσα καὶ ἐκεῖνη μὲ εὐχαρίστησε δι' ἐνὸς χαριεστάτου, ἀλλὰ πολὺ χαριεστάτου κινήματος τῆς κεφαλῆς. Ἄ! ἔχει πριγκιπικὸν παράστημα. Δυστυχῶς δὲν μοῦ παρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία διὰ νὰ τῆς ἀποτεινῶ τὸν λόγον. Τότε θὰ ἦμην οἰκειότερος πρὸς αὐτήν.

10 Ἀυγούστου.

Συνέθεσα δεκαεπτὰ νέα сонνέτα. Ἄν ἐτόλμων νὰ τὰ χῶσω κάτωθεν τῆς θύρας της. Εἶναι ὅλο φλόγα καὶ ὕψος. Ἐνα ἐξ αὐτῶν τελειώνει διὰ τοῦ ἀπαραμίλου αὐτοῦ στίχου :

Ὡ μαρμαρόχρομη φεγγαρογεμισμένη!

7 Σεπτεμβρίου.

Κόλασις καὶ καταδίκη. Κωνσταντινούπολις, πόλις ἀκάθαρτος, πόλις μυσαρά, πόλις πωλημένη! Τάφος τῆς ἀρετῆς, τῆς ἐλπίδος, τῆς φαντασίας, τῆς τέχνης... Ἐσο κατηραμένη! Ἄλλ' ἀς ὁμιλήσωμεν μὲ τάξιν.

Κατὰ πρότον ὁ ἐκδότης... ὁ ἐκδότης μου εἶναι ἓνα σωστὸ κάθαμα. Τὸν ἐπανεῖδον. Μοῦ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τριάκοντα λιρῶν... ἀλλὰ τριάκοντα λιρῶν, τὰς ὁποίας ἐγὼ ὄφελον νὰ καταβάλω εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ἐκδώσῃ τὸ χειρόγραφόν μου. Ὁ ληστής!

Καὶ ἐκεῖνη;

Ἄ! Θεὲ μου, εἶναι φορικαλωτέρα! Εἶναι χιλιάκις κάθαμα! Εἶμαι ἓνας βλαῖξ, ἓνα μεγάλο παιδί! Ἐγὼ, ὅστις ἐπίστευα ἀκόμη εἰς τὴν ἀρετήν, τὴν ἀλωότητα, τὴν κοσμιότητα, τὴν σωφροσύνην τῶν πολιτισσῶν!!! Ἐγὼ, ὅστις χθὲς ἀκόμη νομίζον αὐτὴν ἄγαμον ἐγκωμιάζον εἰς ἓνα ἐξοχον сонνέτον τὴν θαυμασίαν της φωνήν. Ὁ πρῶτος στίχος τοῦ сонνέτου αὐτοῦ ἦτο ὁ κατωτέρω :

Ὡ! φωνὴ ποῦ ἔρπεις στοῦ νοῦ μου τὰς ἐκτάσεις!

Τὴν φωνὴν της! Τὴν ἤκουσα πρὸ ὀλίγου διὰ μέσον τοῦ διαφράγματος... Μία φωνὴ τραχεῖα, σπασμένη, ἠλλοιωμένη! Δὲν ἦτο μόνη. Τὸ τέρας! Μετ' αὐτῆς εὐρίσκειτο ὁ σύζυγός της... Ὁ σύζυγός της! Ἐνας ἀπὸ τοὺς κατεργαρίους ἐκείνους καὶ συνήθεις ἀνθρώπους, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ βροῦνται αἱ μεγαλοπόλεις.

Θέλω νὰ διορθώσω τὸ μπουρὶ τῆς θερμάστρας μου ἀδεξιῶς τὸ ἔροψα. Ἀπὸ τὴν μείνασαν ἀνοικτὴν τρύπαν τοῦ τοῦχοῦ ἤρχετο πρὸς ἐμὲ εὐδιακριτῶς ὁ θόρυβος ὁ γινόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τὸ ἀθῶον ὑποκείμενον παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ καλῆτερον πρὸ τῶν ὄτων μου γυμνόν. Ὁ σύζυγός της κατόπιν ὀργίων τὰ ὁποῖα φαίνεται διέπραξεν, ἐσύρετο πρὸ τῶν ποδῶν της ἐκλιπαρῶν σιωπηλῶς, αἱ ἐκλιπαρήσεις του ὁμως ἀπέβαινον εἰς μάτην. Ἐκεῖνη ὀργισμένη ξεφώνιζε.

Εἶναι φορικόδη αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀντιγράφω πιστῶς: Ἐκεῖνη — Σουρταφέρα!... Τέτοια ὦρα λοιπὸν ἐπιτρέφεις;... Ποῦ τριγυρίζεις;...

Ἐκεῖνος—(Μιλιά)

Ἐκεῖνη—Μάλιστα... εἶσαι φρέσκες φρέσκες σὰ ρεπάνι! Ἡ ὄψις σου εἶναι σὰν παντζάρι μὲ τὴν πληγὴ αὐτὴ στὴ μύτη!... Καυγαλάντισες πάλε ἀπόψε;..

Ἐκεῖνος—(Μιλιά)

Ἐκεῖνη—Μπορεῖς νὰ κάνῃς τὸν ἀποκοιμώμενο!... Φυσικὰ εἶσαι τώρα ἀποκαμωμένος, κύριε, σκέπτεσαι τὸν ὕπνο... Ἄκαμάτη!

Ἐκεῖνος—(Μιλιά)

Ἐκεῖνη—Εἶσαι χορτάτος... Θὰ κοιμηθῆς... μὴπως μπορῆς νὰ κάμῃς τίποτε ἄλλο;... Εἶσαι εὐτυχῆς ποῦ δὲ σὲ ξεντύνουν κιόλα! Τί, σοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ σκαλίσης τὸ ἐρμάρι μου;

—Ἐκεῖνος—(Βουβαμάρα).

Ἐκεῖνη—Μάλιστα, μάλιστα... μπορεῖς νὰ καμῆς τὰ μάτια σου, κύριε κλέφτη, κύριε ἀρπαγάντη... Ἀλλά...

Ἐκεῖνος—(Σιωπή),

Ἐκεῖνη—Ὡ! βρωμόζωο, γκρεμίσου!

Ἐδῶ ἀκούονται θραυόμενα πινάκια... γκόχ, γκόχ βδελυρόν... χωρὶς ἄλλο οἱ δύο συμπλακέντες ἀλληλο-ἔρριφαν τὰ πιάτα στὴν κεφαλὴν τῶν. Τοιοῦτοτρόπως τελειώνουν συνήθως αἱ ἔριδες τοῦ ὀραίου αὐτοῦ κόσμου.

15 Σεπτεμβρίου.

Ὡ μακαριότης!... Ὡ πρόνοια!... Ἡ Ἐλένη εἶναι ἡ καθαροτέρα, ἡ λατρευτοτέρα τῶν γυναικῶν! Ὅλα ἐξηγήθησαν. Ἡ φωνὴ της ἐγένετο πάλιν γλυκεῖα καὶ δὲν ξαναβράχνιασε. Ἀστεῖον, ἀστείωτατον. Ἡ φορικώδης σκηνὴ τῆς χθὲς ἔλαβε χώραν μεταξὺ ἐκείνης καὶ τοῦ... σκύλου της, ὅστις ἐγένετο ἀφαντος ἀφοῦ ἐκλεψε ἀπομεινάρια ὀρνίθου ἀπὸ τὸ ἐρμάριον...

Ὡς διὰ τὸν ἐκδότην μου, εἶναι ἓνας καλὸς ἀνθρωπος. Κάποιος ποιητὴς φοβούμενος μὴ σκιάσω τὴν δόξαν του τὸν ἔβαλε στὰ λόγια καὶ μοῦ εἶπε παστικῶς ὅτι τὰ ποιήματά μου δὲν ἀξίζουν τὸ κερὶ ποῦ καίω διὰ νὰ τὰ γράψω. Ἐντούτοις ὁμως μοῦ ἔδωσε μίαν μικρὰν θέσιν εἰς τὸ γραφεῖόν του μὲ πεντακόσια γρόσια τὸν μῆνα. Καὶ λοιπὸν ἔξω φτώχεια! Τοῦ λοιποῦ θὰ ἔχω καινούργια παπούτσια, θὰ πληρώσω τὸ ἐνοικίον μου καὶ τὸν κουρέα μου καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ νυμφευθῶ τὴν ποθητὴν μου Ἐλένην... Καὶ εἶμαι εὐτυχής, εἶμαι εὐτυχής!

Μίμησις.

ΑΡΤΑΣ.



ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΤΑΛΗ

Ἐρὸς φιλάκι μ' ἔδωκες

Καὶ μουῖρες πέργα,

Ἀπάνω σ' ἄλογο

Μὲ τὴ λατέρνα

Τόση χαρὰ μ' ἐπῆρε

Ποῦ ἄχ μιρμπιλιώ

Τζάμι γεροῦ δὲν ἄφηκα

Στὸ καπελειό.

Γιὰ τὸ δικό σου ἔρωτα

Καὶ τὰ φιλιὰ,

Κὶ ὁ μαστορῆς μου μ' ἔδωξε

Ἀπ' τὴ δουλειά.

Γιὰ σένανε μ' ἀφήσανε

Κ' οἱ σύντροφοι ὅλοι μου.

Γιὰ σέ, τὴν κάμα φόρεσα

Καὶ τὸ πιστόλι μου,

Γιὰ σέ ἔμεινα κι' ἀπένταρος

Μὲς τὰ καλὰ καθούμενα.

Λοιπὸν φιλάκια στείλε μου

Ποῦ μ' εἶνε χρειαζόμενα

A.

ΧΩΡΙΚΗ ΑΠΛΟΤΗΣ

Χωρικός τις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς σπουδάζει εἰς τὴν πόλιν μας, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ μίαν ἐπιστολὴν καὶ τὴν φωτογραφίαν του. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐζητεῖ χρήματα.

Μεταξὺ ἄλλων ἔγραφε:

“Πρὲπει νὰ μοῦ στείλετε ἀμέσως χρήματα, διότι τὴν στιγμήν αὐτὴν εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην πτωχείαν,”

Ὁ Χωρικός ἐπῆρε τὴν μοναδικὴν πένναν ποῦ εὐρίσκειτο εἰς τὸ σπίτι του καὶ ἀπῆντησε παρευθής:

“Παιδί μου, ἔλαβα τὸ γράμμα σου καθὼς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου.

“Τὶ ὀραῖα στολίδια ποῦ ἔχεις εἰς τὴν κάμαρά σου;

“Πῶς θέλεις νὰ πιστεύσω ὅτι εἶσαι πτωχός, ἀφοῦ βλέπω νὰ κάθεσαι σὲ μιὰ τόσο ὀραῖα κάμαρα, περιτριγυρισμένη μὲ λουλούδια, μὲ βάζα χρυσῆ, μὲ εἰκόνας, μὲ ἀνδριάντας καὶ μὲ μαρμάρινες κολόνες.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Οἱ προφῆται δὲν γνωρίζουν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτὸν των

Ἡ ἀθωότης φέρει εὐτυχίαν.

Ἡ πονηρία μᾶς κάμνει καὶ δὲν κοιμώμεθα

ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Τὸ γούλισμα. Ὁ Κωστάκης γνωρίζει τὴν σκυλικὴν γλῶσσον. Οἱ σκύλοι ξεύρουν ἀπὸ ὦραν. Ἡ ἀπόφασις τῶν σκύλων καὶ ἡ ἰδική μας. Ἡ ἐκλογή τῶν ἀντιπροσώπων. Ὁ λόγος τοῦ προέδρου. Γίνεται δεκτὸς δι' ἀνατάσεως τῶν ποδῶν.

Διηχομέθα μετὰ τοῦ φίλου μου Κωστάκη πρὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος καὶ τὸ σκότος τὸ σύνθετος. Δὲν ἐβλέπαμεν δλδ. τὴ μύτη μας. Αἴφνης τὴν προσοχήν μας ἐφείλκασεν ἓνα γούλισμα. Ἐγὼ ἀνετινάχτην, ἀλλ' ὁ Κωστάκης μ' ἔσταμάτησε μὲ τρόπον μυστηριώδη καὶ μοῦ εἶπεν:

— Ἄκουσε...

Ἔπεινα τὸ οὔς. Τὸ γούλισμα ἐπανελήφθη.

— Σκύλοι εἶναι, εἶπα.

— Ναι σκύλοι, οἱ ὁποῖοι βρίζουν τὸ γένος μας, τοὺς ἀνθρώπους.

— Καὶ πῶς τὸ κατάλαβες; Καταλαβαίνεις τὴ γλῶσσά τους.

— Ἄκοῦς ἐκεῖ ἀν τὴν καταλαβαίνω; Τὴν μελετῶ τώρα δεκαπέντε χρόνια. Ἐγὼ στὸ σπίτι μου τριανταεπτὰ σκυλιά... Ἀλλὰ σιῶπτησε... Ἄκουσε τὴ λένη... Αἴριο στὰς ἐνέα θὰ συναντηθοῦν στὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεος.

— Μπρὲ διάβολε! Ἐέρουν κι' ἀπὸ ὦρα οἱ σκύλοι! ἀνεφώνησα μετ' ἐκπλήξεως.

— Φαίνεται, ξερεῖς, ἔχουν τὸ ρολοὶ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας κοντὰ τους... Εἶναι διαβολεμένα ζῶα αὐτὰ τὰ σκυλιά,

Καὶ ὁ Κωστάκης μὲ ἔσυρεν εἰς κρυφόν τι μέρος, ἵνα ἐκεῖθεν ἀπαρατήρητοι ἀκούσωμεν τὴν περιεργον συνομιλίαν τῶν εὐγενῶν συμπολιτῶν μας. Δυστυχῶς ὁμως τίποτε δὲν ἠκούσαμεν. Φαίνεται ὅτι ὠσφρανθήσαν τὴν παρουσίαν μας καὶ διέκοψαν τὴν συνομιλίαν των. Πέντε λεπτὰ παρήλθον. Ἐνομίσαμεν ὅτι οἱ συνομιλοῦντες διελύθησαν. Ἀλλ' ὁ φίλος μου μὲ ἐκράτησε πάλιν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ μοῦ ἐπέβαλε σιωπήν, ἂν καὶ ἐγὼ δὲν ἔβγαζα τσιμουδιά. Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην διήλθον πρὸ ἡμῶν δύο στιβαροὶ ἀντιπρόσωποι τῶν νομημόνων τετραπόδων βαίνοντες βάδην, ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον καὶ σιωπηλοὶ. Ὄταν ἔστριψαν τὴν γωνίαν τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας πρὸς τὰ Μνηματάκια, ὁ φίλος μου μοῦ λέγει:

— Ὁ τρόπος αὐτῶν τῶν δύο σκύλων ἦτο σοβαρότατος. Φαίνεται πῶς ἐν συμβουλίᾳ ἐλήφθη σπουδαία τις ἀπόφασις.

Ἐμειδίασα. Ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις τοιαύτας ἀστείωτητος; Καὶ ὁμως μοῦ ἐκεντήθη ἡ περιέργεια, Ὅλα γίνονται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Καὶ ὅταν ὁ φίλος

μου μου είπε να παρερευθώμεν αὐριον εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως παρεδέχθη. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅταν εὐρισκόμην ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἐγάλασα διὰ τὴν ἀπόφυσιν μᾶς ταύτην, ἀλλ' ἐσκέφθη εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς κροῖδιᾶς τοῦ Κωστάκη νὰ τοῦ παίξω κανένα παιχνίδι. Καὶ ἐσυλλογίζομαι τὶ εἶδος παιχνίδι νὰ τοῦ καταφέρω, τὰς σκέψεις μου ὁμως διεσκόρπισεν ἕνας γλυκὺς ὕπτιος, ὅστις μὲ παρέδωκεν εἰς ἀναισθησίαν.

* * *

Τὴν ἐπομένην κατὰ τὰς ὀκτὼ ὁ Κωστάκης ἦλθε καὶ μὲ εὗρεν. Ἡμῖν ἔτοιμος πρὸς ἔξοδον.

— Ἐτοιμος; μοῦ λέγει.

— Ἐτοιμος, ἀλλὰ γιὰ ποῦ;

— Γιὰ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως.

— Εἶσαι τρελλός, χορατεῦεις.

Καὶ ὁμως ὁ φίλος μου δὲν ἐφαίνετο νὰ χορατεῦει διόλου. Ἦτο σοβαρὸς καὶ περιφρονῶν.

— Ἐλα κουνήσου νὰ προφθάσωμεν, ἐπανελάβην.

Ἐπλήκυσσα σχεδὸν χωρὶς νὰ θέλω. Καὶ ἐξήλθομεν. Εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰς ὁποίας διηρχόμεθα, ὑπῆρχε πραγματι κάποιον σκυλικὴν κίνησιν, ἐδῶ γαυγίσματα, ἐκεῖ γουλλίσματα.

— Ἐκλέγειν ἀντιπρόσωπος, μοῦ ἐπιθύρησεν ὁ Κωστάκης εἰς τὸ οὖς, ὡσεὶ ἐφοβεῖτο μὴ ἀκουσθῆναι τὰ λεγόμενά του ὑπὸ τῶν σκύλων. Στὰ ἐκλογικὰ μᾶς μιμοῦνται πολὺ.

Δὲν ἀπήντησα. Ἦρξισα νὰ νομίζω πῶς ὁ φίλος μου χάνει τὰς φρένας. Καὶ ὁμως ἐπροχώρησαμεν. Αἴφνης ὑφιστάμεθα μίαν τρομερὰν ἐπιθέσιν ἐνὸς ἀγριοσκύλου. Εἶχε τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ εἰδείκεν τοὺς φρικώδεις αὐτοῦ ὀδόντας. Παρ' ὀλίγον θὰ μοῦ παρτσάδιαζε τὴν γάμπα. Ἄλλ' ἔστη, δὲν ἐπροχώρησε, κατόπιν ἔστράφη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος γουλλίζων.

— Τὸ βρομίσκωλο, εἶπα φοβισμένος.

— Εἶχεν ἀπόφασιν, μὲ διέκοψεν ὁ Κωστάκης νὰ μᾶς πιῇ τὸ αἷμα... Ἄλλ' οἱ σύντροφοί του τοῦ συνέστησαν σύνεσιν.

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως καὶ κατὰ συμβουλήν τοῦ φίλου μου ἐκρύβημεν ὀπισθεν ἐνὸς λοφίσκου ἀπὸ κοπριάς.

Δὲν παρήλθε πολλή ὥρα καὶ προσέρχονται δύο πελώριον ἀναστήματος σκύλοι, σιωπηλοὶ καὶ σοβαροί. Ἦτο ἀλήθεια περιεργὸς ἡ σκητὴ. Ἦρξισα νὰ πιστεύω ὅτι ὁ φίλος μου δὲν ἔλεγε ψέματα. Ἐστράφησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τὸ βλέμμα των ἦτο περιφρονῶν καὶ παρατηρητικόν. Αἴφνης ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ γηραιότερος ἴσως, λέγει γαυγίζων. Τὰ λεγόμενά του σὰς μεταδίδω κατὰ πίστην μεταφράσιν τοῦ φίλου μου Κωστάκη, τὸν ὁποῖον θεωρῶ καθηγόν μου καὶ δημοσίᾳ νὰ εὐχαριστήσω.

— Εἴμεθα οἱ πρῶτοι ἐλθόντες... Ἄκόμη δὲν ἐφάνη κανεὶς... Καὶ ὁμως ἡ ὥρα πλησιάζει... Μήπως αἱ δοθεῖσαι διαταγαὶ δὲν ἐξετελέσθησαν κατὰ γράμμα; Μήπως τὸ σύνταγμα τοῦ ἐκήρυξαν οἱ Ὀθωμανοὶ ἐπέδρασαν ὀλεθρίως ἐφ' ἡμῶν;

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐξετελέσθησαν.

Μόλις παρήλθον ὀλίγον στιγμαὶ καὶ ἦρξατο συρρεῖν πλῆθος ἐκ τῶν εὐγενῶν ἡμῶν συμπολιτῶν εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Εἶς, εἶς, δύο, δύο, πέντε, πέντε. Μεθ' ἡμῖσαιαν ὥραν τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως ἦτο πλήρες σκύλων, κατηφῶν, σιωπηλῶν, σοβαρῶν. Ἄλλὰ τί ἐπρόκειτο νὰ κάνουν τὰ ὄντα αὐτὰ ἐκεῖ. Μήπως ἔχουν σκοπὸν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ νὰ τὸ ἐξολοθρεύσουν; Ἄλλὰ τί κακὸν ἔκαμεν εἰς αὐτὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος; Δὲν τοῖς ἐφάνη μέχρι σήμερον χρήσιμον; Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ φύγωμεν. ἐὰν ἐμένομεν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ καταστῶμεν τὰ πρῶτα θύματά των, Ἄλλ' ὁ φίλος μου ἀντέτεινε.

— Στάσου, μοῦ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, προσομιλίζομαι ὅτι θὰ συμβοῦν σπουδαῖα πράγματα, ἴσως ἡμεῖς γνωρίζοντες τί θὰ πράξωσι, σώσωμεν τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἰδέα αὕτη μοῦ ἐνέπνευσε θάρρος, πρόκειται λοιπὸν καὶ ἐγὼ κάτι νὰ κάμω ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Μέχρι σήμερον οὐδὲν ἐπραξ... Ἀπεράσιμα νὰ μείνωμεν καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο πολεμοῦντες ἐναντίον ὅλου τοῦ σκυλογίου, νὰ κατασυντροβώμεν.

Θὰ ἐσυνάχθησαν ἴσως περισσοτέροι ἀπὸ χίλιοι σκύλοι παρὰ τὸν λοφίσκον τῆς κοπριάς. Ἐπικρατοῦσε σιγὴ ἀπόλυτος, τὴν ὁποίαν ἐτάραξεν ἕνα τρομερὸν γαυγισμα. Ἦτο ἡ ἐπίσημος φωνὴ τοῦ προέδρου, ὅστις ἀνεῖλθον ἐπὶ τῆς κοπριάς καὶ καθήσας ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων αὐτοῦ ποδῶν, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ὑπερήφανον καὶ σταθερὸν ἐπὶ τοῦ ἀπείρου σκυλογιοῦ, τὸ ὁποῖον εἰδείχε σημεῖα ἀνυπομονησίας. Δεύτερον γαυγισμα τοῦ προέδρου ἐπέβαλε σιγὴν καὶ ἀκίνησίαν εἰς τὸ πλῆθος. Κατόπιν ὁ πρόεδρος ἠκούσθη λέγων:

— Εἶναι ὄλοι οἱ ἀξιότιμοι ἀντιπρόσωποι παρόντες;

Ἦκούσθη ἕνα μυριστὸμον ὑλακώδες, ναί. Ἄλλ' εἶς ἐκ τοῦ πλῆθους ἐγείρεται, θέσας τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ εὐρισκομένου καὶ ἀναφανεῖ.

— Κύριε πρόεδρε, ὁ ἀξιότιμος ἐκ Τοπχανὲ ἀντιπρόσωπος δὲν ἀφίκετο εἰσέτι.

— Πῶς, ἐνῶ ἔπρεπε, ὡς ἀντιπροσωπεύων μίαν τῶν σπουδαιότερων συνοικιῶν νὰ ἀφικήθῃ ἐκ τῶν πρώτων... Τί συνέβη; Μὴ εἶναι δυσηρεσθημένος, διότι, σεῖς, εὐηρεσθήθητε νὰ μοὶ κάμψη τὴν τιμὴν ἐκλέξαντέ με πρόεδρον; Εἶμαι πρόθυμος χάριν αὐτοῦ, ὅστις εἶναι εὐκλείης γόνος ἀρχαίας οἰκογενείας, νὰ καταλείπω τὴν ἀρχήν.

— Ποτέ, ποτέ! ἀκούονται μυριάδες φωναί.

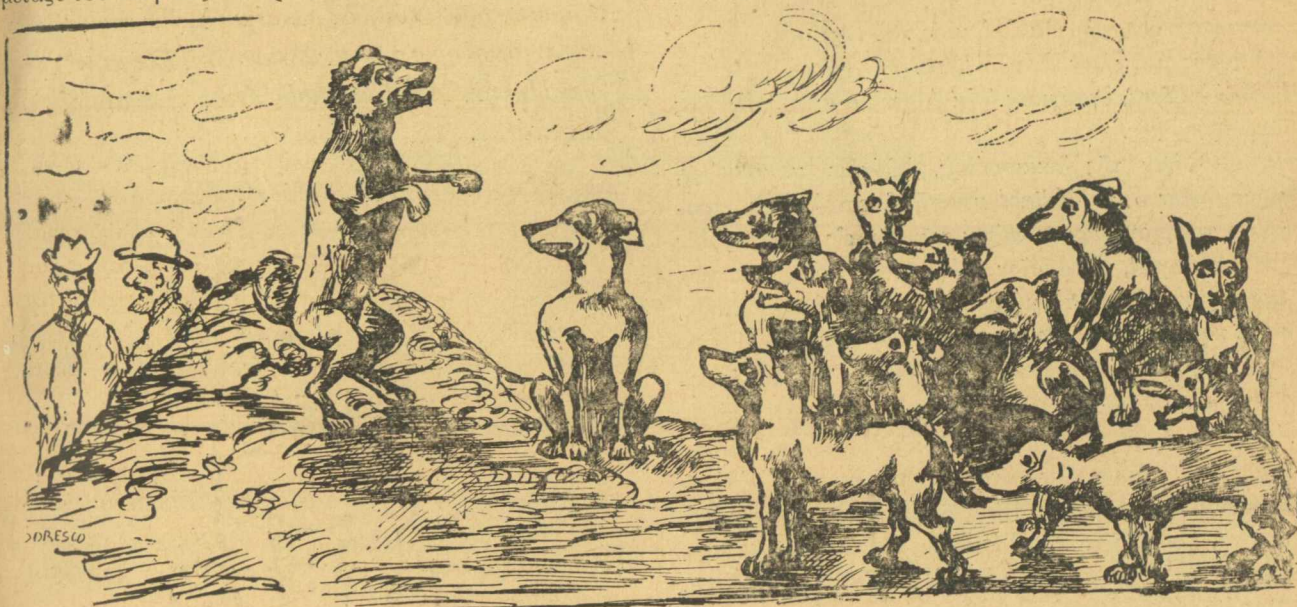
— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ πρόεδρος, χαίρειν χαίρειν διὰ τοῦ ποδός. Μήπως ὁ ἐκ Τοπχανὲ ἀντιπρόσωπος εἶναι ἀντιδραστικὸς;

— Ὁχι, κύριε πρόεδρε, ἐπανελάβην ὁ ἴδιος σκύλος, ἐπακουμβῶν πάλιν διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πρὸ αὐτοῦ εὐρισκομένου, ὄχι, ὁ κ. ἐκ Τοπχανὲ ἀντιπρόσωπος ἀνέλαβε νὰ προμηθεύῃ τὰς ἀπαιτουμένας σημαίας διὰ τὸ συλλαλητήριον. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀργοπορίας του.

— Μπρέ, διάβολε! ἔκαμα εἰς τὸν Κωστάκη, θὰ κάνομεν συλλαλητήριον λοιπὸν; Ἄλλὰ πῶς καὶ γιατί;

— Σοῦς! ἐπέβαλεν ὁ φίλος μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγένετο κάποια κίνησις καὶ δαιμονιώδεις ζητωκραυγαὶ ἠκούσθησαν. Εἰσεχώρησε μεταξὺ τοῦ πλῆθους πελώριός τις κόκκινος σκύλος, ὅστις



— ΚΥΡΙΕ ΠΡΟΕΔΡΕ, ΛΕΓΕΙ ΤΙΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ, ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ

σοβαρῶς βαίνων καὶ χαίρειν τοὺς ὁμοφύλους του διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ἐπλησίασε καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ Προέδρου. Ἐχαίρειν ἦσαν καὶ ἀντήλλαξαν μερικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ φίλος μου δὲν ἠννόησεν, εἰπὼν ὅτι ἀνήκουν εἰς ἄλλην γλῶσσαν. Τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις διεδέχθη μακρὰ σιωπή. Ὁ πρόεδρος ἐφάνη σκεπτόμενος. Ἐνίστε ἠγείρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανόν, κατόπιν ἠτένιζε πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον παρηκολούθει τὰς κινήσεις του μετὰ σεβασμοῦ.

Αἴφνης ὁ πρόεδρος ἠκούσθη λέγων διὰ σταθερῶς καὶ ἠγώδους φωνῆς, ἠτις ἔκαμεν ὀλόκληρον τὸ σκυλογίον νὰ ριγίση.

— Κύριοι: Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἂν παρείσεφρησε μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ ὠραίου φύλου. Τὸ ὠραῖον φύλον κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην δὲν πρέπει νὰ παρευρίσκηται εἰς τοιούτου εἶδος συνελεύ-

σεις, κατὰ τὰς ὁποίας μέλλουν νὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις, ἀφορῶσαι αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν μας ὑπὸ τὸν ἥλιον. Αἱ γυναῖκες διακρίνονται διὰ τὴν φλυαρίαν των, δύναται, ἀκουσίως βεβαίως, νὰ μᾶς προδώσουν. Ἐκτὸς τούτου ἠμπορεῖ νὰ συμβοῦν κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν καὶ μερικαὶ ἔκτροποι ἐπιθέσεις παρ' ἡμῶν αὐτῶν, χωρὶς ἡμεῖς νὰ ὑπέχομεν τὴν εὐθύνην. Εἶναι βεβαίως γνωστὸν ἕως ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ γυναικεῖα ἐρωτοτροπία...

Ἐπὶ τούτοις κινήσεις τις ἔλαβε χώραν μεταξὺ τοῦ πλῆθους τῶν σκύλων καὶ πολλὰ ῥίνες ἐθεάθησαν συστέλλομεναι καὶ διαστελλόμεναι, ἐνῶ ἐκ τῶν ρωθῶνων των ἐξέφευγεν ὁ θόρυβος τῆς ὀσφρησεως. Πάντες ἐβεβαιώθησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀντιπρόσωπων τοῦ ὠραίου φύλου.

Ὁ κ. πρόεδρος ἐπανελάβην τὸν λόγον του δι' ἐπισημοτέρου τρόπου.

— Κύριοι. Ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον σὰς ἐκάλεσα ἐνταῦθα ἀφορᾷ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν μας. Τὸ μυσαρὸν ἀνθρωπολόγιον ἐσκέφθη νὰ μᾶς καταστρέψῃ. Μέρος αὐτοῦ προτείνει νὰ μᾶς ἐξορίσουν εἰς δύο μεγάλας μὲν, ἀλλὰ ἀκατοικήτους νήσους, ἀποχωρίζοντες ἡμᾶς ἀπὸ τὰ τρυφερὰ ἡμῶν ἡμίση, ἵνα οὕτως διακοπῆ ἡ παραγωγὴ τοῦ εἶδους μας... (Ἐδῶ ἀκούονται μανιώδη γαυγίσματα) μέρος δὲ ἵνα πωληθῶμεν ὡς σκλάβοι εἰς βαρβάρους Εὐρωπαίους, δὲν γνωρίζω δυστυχῶς τί εἶδος ζῶα εἶναι αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ μᾶς ἐκδώσουν, θὰ κατασκευάσωσι διὰ τῶν δερμάτων ἡμῶν διάφορα ἀντικείμενα... (Τὰ μανιώδη γαυγίσματα ἐπανελήθησαν). Ἔχουσιν ὁμως γνώσιν οἱ φύλακες. Πρέπει νὰ προδῶμεν εἰς πάνδημον συλλαλη-

τήριον και να εκφράσωμεν όπου δεῖ την αποδοκιμασίαν μας (ἐπιδοκιμαστικά ζήτω), Πρέπει να υψώσωμεν φωνήν, ἥτις να ἀκουσθῆ μέχρι και αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Μέχρι και αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἄδου, τοῦ ὁποίου φρουρὸς ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ εἰς τῶν ἡμετέρων. Εἶσθε σύμφωνοι;

Ἐνα οὐρανομήκης, γαυγιῶδες ναὶ ἠκούσθη, τὸ ὅποιον ἔσεισε τὴν ἀτμοσφαιραν.

— Κύριε πρόεδρε, λέγει τις τῶν σκύλων, τὸλ λόγον.

— Ἐχει τὸν λόγον, εἶπε σοβαρῶς ὁ κ. πρόεδρος, ὁ ἐκ Κασίμ πασᾶ ἀξιότιμος ἀντιπρόσωπος.

— Βλέπω μὲ εὐχαριστήσιν μου, ἤρχισεν ὁ ἀξιότιμος ἐκ Κασίμ πασᾶ ἀντιπρόσωπος. ὅτι εἶμεθα ὅλοι σύμφωνοι. Μέχρι σήμερον τὰ διάφορα καντόνια ἦσαν εἰς διηνεκῆ διένεξιν πρὸς ἄλληλα, ἢ παροῦσα ὅμως στιγμὴ ἀπέδειξε περιτρώως, ὅτι ὅταν ὑπάρχη κίνδυνος ἐνούμεθα και κυβερνώμεθα ὑπὸ μιᾶς και τῆς αὐτῆς ἰδέας. Ὁ πόθος μας ὅλων εἶναι ὁ ἴδιος.

— Βέβαια, ἐγαύγισεν ὁ ἐκ Διρεκλέρ-ἀρασιῆ ἔντιμος ἀντιπρόσωπος.

— Χάριν τῆς δικαιοσύνης, ἀξιότιμε κ. πρόεδρε, προσέθηκεν ὁ ἐκ Σεζαδέ-μπασιῆ ἀπεσταλμένος, προτείνω να ἀπονεύωμεν κάποια τιμὴν εἰς ἓν μέλος τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ὅποιον τώρα τελευταίως διὰ τῶν ἐφημερίδων ἔλαβε τὸ μέρος μας και μᾶς ὑπερησπίσθη, ὡσεὶ και αὐτὸς να ἦτο ἐκ τῶν ἰδικῶν μας.

— Ἐνοῶ, γνωρίζω περὶ τινος πρόκειται. Μὲ ἐπληροφόρησαν ἐγκαίρως. Πρόκειται περὶ τινος ἱατροῦ, ὅστις μᾶς ἀγαπᾷ και διατηρεῖ παρ' αὐτῷ ἀξιότιμον μέλος τοῦ γένους μας, ὀνόματι Μπούμπης. Ἐπίσης πρέπει να ἀπονεύωμεν τιμᾶς και εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἥτις μὴ φοβηθεῖσα τὴν ἐλάττωσιν τῆς κυκλοφορίας της, ἐδέχθη να δημοσιεύσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ γραφέντα. Λοιπὸν, κύριοι, ἐπειδὴ ἡ ὥρα παρέρχεται ἐρωτῶ: Δέχεται ἢ ὀλομέλεια ἵνα ἐγὼ και ὁ ἐκ Τοπχανὲ ἀξιότιμος ἀπεσταλμένος, σκεφθῶμεν πῶς πρέπει να γίνῃ αὐριον τὸ συλλαλητήριον και ὁποίας τιμᾶς να ἀπονεύωμεν εἰς τὸν κ. ἱατρὸν και τὸν διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος; Ἐὰν δέχεσθε λοιπὸν ἀνατείνετε τοὺς πόδας.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ δι' ἀνατάσεως τῶν ποδῶν και ὁ πρόεδρος διέλυσε τὴν συνέλευσιν παρακαλέσας ὅλους ἵνα συνάξουν ὅσους πιστοὺς και να ἔλθουν αὐριον κατὰ τὰς δέκα εὐρωπαϊστὶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος, Παράκλησις ἰδιαίτερα τοῦ κ. προέδρου να μὴ παρακολουθήσουν τὸ συλλαλητήριον και γυναῖκες, διότι αὐται, πάντοτε κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. προέδρου, δυνατὸν να ταράξουν τὴν σοβαρότητα τοῦ πράγματος, διὰ κινήματων τῶν οὐρῶν των, δι' ἀκασιμῶν και ἄλλων προκλητικῶν μέσων.

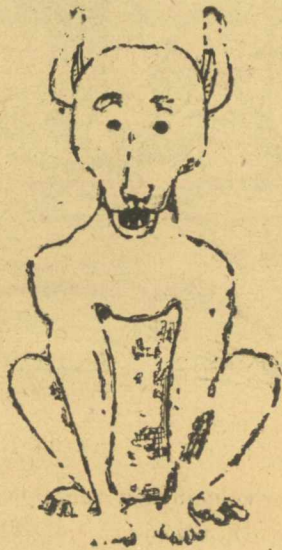
Και οἱ συνελθόντες διελύθησαν συζητοῦντες γαυγιστικῶτατα τὰ ὑπὸ τοῦ κ. προέδρου λεχθέντα.

Κατὰ τὴν συνάθροισιν αὐτὴν παρετηρήθη ἄκρα

τάξις. Μικρὸν τι μόνον ἐπεισόδιον ἔλαβε χώραν, ἀνάξιον ἀναγραφῆς. Ὁ ἐκ Ταρλάμπαση ἀντιπρόσωπος, καθ' ὃδὸν εἶρε κόκκαλόν τι, τὸ ὅποιον ὤρμησε να ἀρπάσῃ ὁ ἐκ Βαλουκ παζάρ τοιοῦτος. Ἐπενέθη ὅμως ὁ πρόεδρος και τὸ ἐπεισόδιον δὲν εἶχε συνελείας.

(Ἀκολουθεῖ.)

Εἰς τὸ ἐπόμενον: Τὸ πάνδημον συλλαλητήριον. Μυριάδες σκύλων. Ἡ θριαμβευτικὴ διέλευσις πρὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας. Πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ κ. Ρίτσου. Ἡ προσφώνησις τοῦ προέδρου. Ἡ ἀντιφώνησις τοῦ κ. Ρίτσου. Ὁ Μπούμπης. Πρὸ τῶν γραφείων τῆς "Προόδου", Ἡ προσφώνησις τοῦ ἐκ Τοπχανὲ ἀντιπροσώπου. Ἡ ἀντιφώνησις τοῦ κ. Σπανούδη. Εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν. Ἀποδοκιμασία ἔντονος ἐναντίον τοῦ Κομπάτου.



Ὁ ἀξιότιμος ἐκ Καλιοντζῆ-Κουλουκ ἀντιπρόσωπος και πρόεδρος τοῦ συλλαλητηρίου.

Εἰς τὸ προξενεῖον μας

Εἰς.—Ποῖος εἶναι αὐτός, ποῦ μιλεῖ μόνος του;

Ἄλλος.—Δικηγόρος.

Εἰς.—Δικηγόρος! Τότε δίχως ἄλλο θὰ εἶναι τρελλός.

Ἄλλος.—Διὰ τί;

Εἰς.—Διὰ βολε, διότι ἓνας δικηγόρος, ποῦ μιλεῖ μόνος του, ὁμοιάζει πρὸς ἓνα ἔμπρονον, ὅστις τρώγει μόνος του τὸ ἐμπόρευσμά του.



—Ἄν ἀργήσω στὸ καπελεῖο... θὰ μὲ πᾶνε μὲ τὴν κούφα... και δὲν εἶναι πρόπο...

ΣΤΙΧΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

ΣΤΟ ΦΙΛΟ

ΘΕΟΔΩΡΟ ΚΕΧΑΓΙΟΓΛΟΥ

ΑΤΤΑΛΕΙΑ

ΔΗΜΟΛΟΚΟΥ

Καραμανλῆν ἐδάγκασε
ὄχι φαρμακωμένη
μὰ μόλις κ' αὐτὴ γεύτηκε
τὸ αἷμά του, πεθαίνει.

ΣΑΠΦΟΥΣ

Τὸ φεγγάρι, ἢ Πούλια τώρα
ἔχουν δύσει σὲ κομμάτι
μεσονύχτι φεύγει ἢ ὥρα
κ' ἐγὼ μόνη στὸ κρεββάτι.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Ἡ Ἀφροδίτη μιὰ φορὰ σὺς Μοῦσες λέγει "Κοπελιές,
τιμᾶτε με, ἂν δὲ θέλετε να ξαπολύσω κατὰ σᾶς
τὸν Ἐρωτα., Κ' οἱ Μοῦσες λέν "Στὸν Ἄρη αὐτὲς
τις μαργιολιές!
Σὲ μᾶς ποτέ, ποῦ να χαθῆ! δὲν ἦρτε τὸ κακόπαιδο!

ΠΗΠΩΝΑΚΤΟΣ

Ὁ καλύτερος ὁ γάμος γιὰ ἓνα ἄντρα γνωστικὸ
καλοτρόπο ἀπ' τὴ γυναῖκα, σὰ θὰ πάρη γιὰ προικιό.
Αὐτὴ ἢ προῖκα μόνο σώζει και βασᾶ τὸ σπιτικὸ.
Κι ἄμα μιὰ γυναῖκα πάρης, ἀπ' ἀγάπη τρυφερή,
βοηθὸ τὴν ἔχεις πάντα κ' ὄχι ἀφέντρα σου σκληρή,
κ' ὅσο ζῆς πιζὴ σοῦ μένει, συντροφιά σου σταθερή.

ΠΗΠΩΝΑΚΤΟΣ

Ἄχ! νᾶχα κόρην ὄμορφη κ' ἀφρότη σὸ πλευρό μου!

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΜΠΑΚΑΛΗΣ-ΠΟΙΗΤΗΣ

(Αφιερώνεται στον ενδιαφερόμενον.)

Τόν βλέπετε σκυμμένο στο σαρδελοβαρέλι;
Βρώμικο, κακορρίζικο σαν του γκαζιού κουρέλι;
Σωπάτε! . . . Σ' άλλους κόσμους ό νους του περ-
πατεί!

Και κάμτε τό σταυρό σας,
Γιατί θωρατ' εμπρός σας
Μπαζάλη - Ποιητή! . . .

Έκεϊ πού μιάν ήμέρα ξεπέτσωνε σαρδέλες
Και στόλιζε τόν ταραμά με κόκκινες κορδέλες,
Κατέβηκαν οι Μοῦσες από τόν ουρανό,
Κι άπάνω στο τεζιάχι
του δώσαν τό συνάχι
της τέχνης τό τραυό.

Την έπλεξαν στεφάνι τσαλόσκονπας κλαράκι,
του δώσανε για Πήγασό τό δόλιο του τσιράκι,
Αρπαξε αυτός για λύρα μια βρώμια τρυπητή,
Και μ' ένα τέτοιο χάλι
του μπήκε στο κεφάλι
Νά κάγη τόν ποιητή.

Και στο έξης πουλοῦσε με την όκα τούς στίχους.
Ζωντάνευαν οι ρίγγες του σιης λύρας του τούς
ήχους,

Δακρύζαν οι σαρδάλες απ' άγιο θανατισμό,
Και τά παστά γαράτα
Πηδούσανε τρεχάτα
Απ' ένθουσιασμό.

Κί όταν μια μέρα μέτρησε του μαγαζιού τό προάμια,
Εΐδε πώς άν και γένηκε-κι άπόρησε απ' τό θάμα-
Εξόδευση των στίχων πολύ σημαντική,
Ούτ' ένα φύλλο μόνο
Δέν πούλησε στο χρόνο
Από σιναμική! . . .

Κατά πώς μοιάζει, τόνα σαμάτησε τό άλλο
Κι όσες κοιλίες βοισκοῦνταν σε πειρασμό μεγάλο
Πεισιμένες πώς θα φέρονν μια πάζρα τελική,

Τ' άλλ' όλα παραιτούσαν
Τούς στίχους προτιμούσαν
Απ' τή σιναμική.

Τι να σās πώ . . . μπακάλης και ποιητής συνάμια
Μα τό Θεό, τό βρίζω εγώ παραδόξο τό προάμια
Μοῦ φαίνεται πώς μοιάζει, και να με συμπαθή
Με λασπωμένο χοῖρο
Π' έχει ζωσμένο γύρω
Στή μέση των σπαθί.

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ.

ΜΠΑΚΑ

Οί Ιάπωνες, φαίνεται, ότι άπεχθάνονται την αισχρολογία
έν αντιθέσει προς τούς Ιταλούς, Έλληνες, Τούρκους και λοι-
πούς. Αί βλασφημίες τούς είναι άτολύτως άγνωστοι. Η χειρο-
τέρα λέξις ητις άκούεται και τούτο ε'στανιάς περιστάσεις εν-
όλην την αυτοκρατορίαν του Ανατέλλοντος Ηλίου είναι ή: Ξη-
Μπάκα., προφερομένη βραγέως.

Η λέξις αυτή είναι σύνθετος από τό Μπά (άλλογο) και από τό
κά (έλαφος). Η παράδοσις λέγει ότι εις αυτοκράτορα εις τούς
άρχαιους καιρούς ήτο τόσον ειήθης, όσος ένέη έναιτο να δια-
κρίνη ένα άλλογο από μίαν έλαφον.

ΑΣΤΕΙΑ

**ΤΑ ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ**

Ο Γιαννάκης έμαθε μετά παρέλευσιν πολλών ήμερών ότι
φίλος του έν Πριγκήπω διαμένων έχασε την μητέρα του. Το
έγραψε λοιπόν έπιστολήν συλλυπητήριον. ητις ηρχιζεν οὕτως:
Η έπιστολή μου έρχεται βεβαίως, κατόπιν έορτής . . .

ΕΙΣ ΒΥΘΙΖΟΜΕΝΟΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Κυρία, βάλτε στη μέση σας τό σωσίβιον αυτό.

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

—Τό σωσίβιον αυτό . . . Α' κύριε, ουδέποτε θα βάλω στο
μέση μου τέτοιο άχαρι προάμια.

ΕΞΟΧΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Επί της άπολυταρχίας. Εις τόν Μεγάλον Ζαπτιέ. Εις τή
σιδουσαν του δικαστηρίου φέρονν άλυσσόδετον κύριόν τινα,
όποιος διαμαρτυρούμενος λέγει εις τόν πρόεδρον

— Κύριε πρόεδρε, είμαι έξ μηνάς υπόδικος, ριζιμένος εις
μίαν βρομεράν φυλακήν.

— Πώς όνομάζεσαι;
— Αθανάσιος Αθανασίου Αθανασόπουλος.

— Μπρε διάβολε. Πρόκειται για την υπόθεσιν Αθανασί-
Αθα-νασίου Αθανασοπούλου. Είσαι ό κλεμμένος κι' εγώ σε
πηρεα για τόν κλέφτη. Γιαγίς όλντου . . . Ζαράς γιά . . .

ΠΕΝΝΙΕΣ

Την έβδομάδα αυτήν Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ θα έκδοθῆ την
πέμπτην.

Αιτία είναι μία μικρή βλάβη του πιεστηρίου, ητις διορθώ-
νεται.

Η „Πρόδος“ γράφει διά τόν διαγωνισμόν του Συλλόγου τά
έξης άξιωσημέτωτα: Εις τόν δραματικών διαγωνισμόν του Συλ-
λόγου υπεβλήθησαν τρία έργα, εκ των οποίων τό δύο είναι σχε-
τικώς καλύτερα. Κάποιος ειπε πώς ό κ. Γ. Αποστολίδης έκα-
με την εισήγησιν του μακρύ σχοιμί, διά να δέση τούς διαγωνι-
ζόμενους. Και πρό πάντων εκείνον ό όποιος ήνάγκασε τόν νεο-
φανή κριτικόν να δημιουργήση μίαν έτι ελληνικήν λέξιν την
λέξιν αὐτοτή.---Εβεβαίαθη πλέον ότι ή πόλι μας έκαθαρίσθη
χάρις εις τάς δραστηριωτάτας ενεργείας της άστυνομίας μας, από
τούς κοινούς εκείνους λαποδύτας, οΐτινες είτε μέρα μεσημέρι,
είτε κατά τό έσπέρας έγύμνονον τούς διαβάτας εις τούς δρό-
μους. Οί λαποδύται εκείνοι είχαν καταντήσει και πολύ πεζοί.

Ανεφάνησαν όμως ποιητικότεροι λαποδύται ή καλύτερα
ληστὰ της μεγάλης οδου. Οί όποιοι υπό τά όμματα και αυτοῦ
του ηλίου επιτίθενται έναντίον του τροχιοδρόμου και άπογυμνά-
νουν ηρωικώτατα τούς επιβάτας.

Την πρώτην Φεβρουαρίου θα έκδοθῆ νέον περιοδικόν μη
νιαϊόν υπό του γνωστού ποιητού Αποστόλου Μελαχρινού

Θά είναι καθαρώς φιλολογικόν και τά έν αυτοῦ δημοσιευόμε-
να έργα θα άνήκουν εις τάς κορυφάς των λογογράφων, οί όποί-
οι κοσμοῦν την παγκόσμιον φιλολογίαν.

Ο καλός Λαός, τό λαϊκώτερον φύλλον της πρωτευούσης
κάμει προόδους.

Και εις την κυκλοφορίαν του, ητις ευδύνεται ήμέρα τῆ
ήμέρα και εις την καλύτερευσιν της ὕλης.

Εις τάς σελίδας του πολλάκις απαντῶμεν άρθρα δυνατά
και νευρώδη.

Ένα μόνον ημπορεῖ τις να του παρετηρήσῃ, ότι ένῶ ό
“Λαός“ προσρρίζεται διά τόν λαόν και ή γλώσσά του είναι
άπλουστάτη, έντούτοις τά άρθρα του δέν είναι προσιτά εις
αυτόν.

Τό χιόνι εφέτος δέν λείει να μās άρίσῃ.
Έπιμένει να ένδύῆ την πόλιν μας με την λευκότητά του.

Οί ειδικοί λέγουν πώς ό έφετεινός χειμών θα είναι πολύ
μακρός,

Διότι χειμών, που μās επισκέπτεται ένωρίς, μās έγκαταλεί-
πει άργά.

Γ Ν Ω Μ Α Ι

Εις τό Ρωμαϊκό συνηθίζεται συχνά ή φράσις: Θα κάμω τό
τάδε προάμια για να σοτώσω την ὠραν. Αυτό τό σοτώσωσῆ την
ὠραν είναι αυτοκτονία

Ζητούμεν συγγνώμην όταν πρόκειται να εῖπωμεν την αλήθειαν,
ένῶ έπρεπε να τό κάμνωμεν όταν ψευδόμεθα

Αί γυναίκες ὅπως τά κάματα του ὠκεανου, είναι ὅλαι ίδιαι και
ποτέ δέν όμοιάζει ή μία την άλλην

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ

Κύριε

Ρωτάτε άν θέλω να είναι ό σύζυγός μου ζηλότυ-
πος. Απαντώ: θέλω. Γιατί; Κρίνω από τόν έαυτόν μου.
Αγαπῶ τόν σύζυγόν μου περιπαθῶς και τόν ζηλεύω
ώς άλλος Οθέλλος. Μοῦ φαίνεται λοιπόν ότι ό αγα-
πών ζηλεύει. Θέλω λοιπόν και τόν σύζυγόν μου ζηλό-
τυπον, διότι τότε θα είμαι βεβαία περι της αγάπης του.

Όσον άφορᾷ διά την δευτέραν ερώτησιν σας ένα
μόνον έχω να πώ. Είμαι γυνή. Ο άγαμος βίος διά
την γυναίκα είναι κακόν και όλεθριον,

Εις την τρίτην ερώτησιν σας λέγω ότι είναι δυ-
νατόν δύο υπάρξεις, έχουσαι τά προσόντα ὅπως εμπνεύ-
σωσιν ἔρωτα να μη αγαπηθῶσι. Τās υπάρξεις αυτές
θα συνδέη ειλικρινής φιλία και ιδέαι άνήκουσαι είτε
εις την ποίησιν, είτε εις την μουσικήν. Έγνώρισα πολ-
λάς τοιαύτας. Δέν πιστεύω να μη ἔρρειεν άνθρώπινον
αἷμα εις τάς φλέβας των. Μ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Χάριν των βουλομένων να λάβωσι μέρος εις
τόν μεταφραστικόν μας διαγωνισμόν, παρατείνωμεν
την προθεσίμιαν των σταλλησομένων έργων μέχρι
της 15ης Φεβρουαρίου. Η κρίσις του διαγωνισμου
θα δημοσιευθῆ άμέσως εις τό φυλλάδιον τό όποϊον
θα έκδοθῆ μετά την ήμερομηνίαν ταύτην.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΕΡΑΝ. Κοη Μαργαρίτη. Τό άρθρον σας είναι έξοχον, περιέχει
βαθείας έννοιας και ιδέας τόσον ηψηλά, ὥστε ἴσως εγγίζου τό στερέωμα.
Λιά τόν ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ όμως δέν είναι. Τά δύο ποιήματα που μās έστείλα-
τε διά τόν διαγωνισμόν, επίσης έξοχα. Και άν ακόμη δέν τύχουν του βρα-
βείου θα δημοσιευθῶν και πιστεύομεν ότι θα κάμουν κρότον.

ΧΑΛΚΗΝ. Α. Σ. Μάλιστα, εις τό γαλλικόν ποίημα έγένοντο τυπο-
γραφικά τινά λάθη, τούτο όμως δέν πιστεύομεν ότι θα δυκολεῖσῃ πολύ
τούς διαγωνισθησομένους. Ο Ξουλι-Πουδόμε βέβαια άπέθανεν, η δε γαλ-
λική φιλολογία έχασεν εν τῷ προσώπω του απούδαϊον παράγοντα.

ΧΑΛΚΗΘΝΑ. Ασποινίδα Ρ.Α. Εύχαριστώσας. Θα μās κάμειτε τι-
μήν άν λάβετε μέρος εις τά ζητήματα. Προσμένομεν.

ΠΕΡΑΝ. Κομηλομάτην. Δέν έπροσφάσαμεν να τό αναγνώσωμεν. Εάν έγ-
χωρήθῆ θα δημοσιευθῆ εις τό προσεχές φύλλον

ΤΑΤΑΥΛΑ. Ασποινίδα Λομ. Ακόμη να μās στείλετε τό ύποσχεθέν:
Δέν έπεντεύσθητε από του προ ἡμῶν ὥραϊον θεάματος;

ΠΡΙΓΚΗΠΟΝ. Κυρία Α. Π. Θα γίνῃ.



ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΥ

565, ΠΕΡΑΝ ΤΕΚΕ, 565

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Θ. ΜΠΕΝΑ & Σ^{ΑΖ}

565, ΠΕΡΑ, ΤΕΚΕ, 565.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΕΥΘΥΝΙΑ ΤΑΧΥΤΗΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΓΙΣΜΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΧΥΤΗΡΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΣΗΚΗΝ ΓΑΙΑΣΒΡΑΚΩΝ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ Ν. ΔΙΑΡΟΥ

Ἐν Οἴῳ Κατὰν Τουφεργανῆ, ἀριθ. 49

ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

GROS ET DÉTAIL

PÈRA TÉKÉ, 565.